

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Στεφ. Δάγνη ΣΙΤΖΑΧ!... ΣΙΤΖΑΧ!

Είχαμε κ' εμείς έναν 'Ηπειρώτη στον τόπο μας, στ' Αναλία...

Στόν τόπο μας φανερώθηκε ένα βράδι, νεαρότατος άκόμη, εργάτης...

Τό βέβαιο ένα πός ο Στήλιος την ήξερε καλή τη δουλειά του...

—'Ωωωωω!... Σιτζάχ! σιτζάχ!...

—Τί θα πη, Στήλιο, σιτζάχ; —'Από τά δικά μας είναι... Τον...

Κι' ο Στήλιος εξακολουθούσε τη δουλειά του, έδινε κ' έπαιρνε.

Στόν μικρό μας τόν τόπο γλήγορα γίνανε γνωστός, έθγαλε όνομα...

Τόν άνοιξε στό δρόμο που φέρνει στην Ιστορική έκκληση του 'Αη...

—Στην άπάνου γειτονιά, στό οικόμα του 'Αη Σπυριδώνου, ο Στήλιος...

νά γλύφετε και τις άμασάλεσες σας... 'Όλοι στού Σήλιου τού φου...

Ήταν, άίθρεια, πανηγύρι ο καινούριος φούφνος : Καθαρός, νεοκ...

Σ' όλη αήτη την κίνηση, άρέντης και κινερανής ο Στήλιος, 'Ανα...

καρτέλα με τό μαχαίρι, προτού τά φουφίση, άνακατέτε τά φαγιά...

—Δούλέτε τά μάστορ Σήλιο! τού φουφάε κάποτε κανέναν λαϊκό...

—Γιά σου, μάστορ Γιάννη! (νά ποιμε), άπάντοτε βιαστικός ο...

—Γιατί όλα κ' όλα. «'Εξ ήμέρας έργά...». Τό Σαββατόβραδο, ά...

Ήρθε σάν τούς ήρωες τού Γκόρκυ

Βάλτε φωτιά στό τόπια, κάψτε τά Γιάννενα!...

—'Αχ, κατακαιμένη πατρίδα, πού σ' άπαραιτήριαν!... Έθγαζε...

—'Αίντε, Στήλιο, καλή λευτεριά! τοίλεγαν. Πιέ τό κρασί σου...

—'Αμήν. Πανάια μου!...

Και τό ποτήριου ποσυγγίζονταν, κ' ο Στήλιος έπινε τό κρασί του...

ατά γλυκόπιζα νερά της νοσταλγίας...

Ένα πρωί ο φούβος του Σπήλιου βρέθηκε κλειστός. «Βρε, τι έγινε ο Σπήλιος; Πού πήγε ο Σπήλιος; Κανείς δεν ήξερε να πη. Και μαζύ του είχε χαθεί κι' ο παραγωγός του, ένα παιδί, ξενοφερμένο κι' αυτό... Διάφορες φήμες βγήκανε τότες και μερικοί υποπλάστησαν εγγλένια, μιά όλα λέσανε, όταν ένα βράδι, με το τελευταίο τραϊνό «των Αθηνών» αφοβήθηκες πάλι ο κοσμάτικος Σπήλιος στον τόπο μας.

Αυτή τη φορά δεν έρχοταν μόνος. Ζευγαρωμένος μιάς φανερωμένης και μάλιστα με τσίρι άξιο της λεβεντιάς του. Σεινάεινη, κοινάεινη, βιάδιζε κοντά του μιά ξανθή γυναίκα, νέα, με καλοφτιαγμένο κορμί, με γλυκό πρόσωπο και κάτι υπάβα μάτια που σέ κοιτάζαν ως στα βάθια της ψυχής. Φορούσε χωριάτικη φορεσιά, με κοντογούλι κεντημένο, χοντρά παπούτσια, και οι δύο ταχειές πλεξούδες της κατέβουναν πω κάτω από τη μέση. Και περπατούσε σάν πέδιλα.

—Έπειτότιστα είναι και λόγος της, έξηγούσε ο Σπήλιος... Άννα τ' όνομά της...

—Νά ζήσετε, Σπήλιο, στερεομένην!

—Φχωριστό... Την παραπάνω Κερασιά γενήκανε τα στεριανόνατα, και ξαναβράμαν!

Κείνο το βράδι ο φούβος φωτογούηθηκε, έλαμπε όλος, και κόσμος μπανόβυανε να χαμρειστη το νέο άντρογόνο. Μαζύ τους είχε ξαναβρεί κι' ο παραγωγός. Η γενοίνα μ'αυς πανηγύριζε. Άπάνω στον πάγκο του φούβου ήταν ένα τεραστιο ταψί με γλυκίσματα — Πλειρόπικτα γλυκίσματα, όρεχτικά, όλο μέλι και καρύδια — και η Άννα μοίραζε σέ όλους. Η μοικιάλα με το σκαί έφρανε βόλτα, κι' ο Σπήλιος σφουγγύζε το μoustάκι του σαράντα φορές την ώρα.

—Νά ζήσετε!

—Νά ζήσουμε και καλή λευτεριά λ...

Και η Άννα σιγά - σιγά έπαυσε βάρους, έκανε γνωμιές, άφηνε τη γραμματολογία της που ήταν σάν αγριωδιά. Όλοι την εύρισκαν άφραια. Και κάποιος γραμματισμένος μάλιστα — που έκανε και τών αισθητικό — θεμήθηκε έναν πίνακα του Ραφαήλ και είπε: «Η άφραία Φορναρίνα!»

Ός τόσο μιά άπορία βρασιάνε τους πολυτάξιμους έπαρχιώτες: Άφου ο Σπήλιος είχε κάνει φουκό, πώς μόρεσε και πήγε στην πατρίδα του; Λοιπόν, κάποιος πω τοιμηρός, ανέλαβε να τόνε φωτηση, όχι βεβαια για το φόνό, αλλά για το ταξίδι του. Κι' ο Σπήλιος, άφορ έβγαλε ένα στεναγμό, άπάντησε:

—Αι, πού πατρίδα; Δεν έπιγα σ' αγα χόματα... Στην Άθνα πήγα και στεγανωθήκαμαν... Ο πατέρας της Άννας έχει φοιράριζο στού Καλαμώτη, πού λένε...

Άπό κείνο το βράδι, ο φούβος του Σπήλιου πήρε καινούρια ζωή. Μπήκε γενναία μέσα, μπήκε δουλεύτρια, και το μαγαζύ του κοκκώητηκε. Στερέωσε... Και η φωτολογία βρήκε προστασία. Κείνη η ξανθομάλλα Πλειρόπικτα μοίραζε τις καλοψήνες με το δυό της χείρα κι' όχι μόνο στους γνωστός φτωχούς, που είχαν, να πούμε, μόνιμη συντροφιά τους της κοκκομαριά, μη και σέ κάτι άλλους κατατρεγμένους της Μοίρας, σέ κάτι χαμίλες που κρύβον το δράμα τους και ζούν εγκλωπευμένους, χωρίς να τοιμούν ν' άπλόσουν χειρ' έφημας... Μα η Άννα μάβαινε ν' έλεούσε. Τι νύχτα, πού ο φούβος έκλεινε, σιακλή η γυναίκα, σκεπασμένη με τη μαντήλα της και κρατώντας διλωμένη κάτω από τη μασκάλη της δυό - τρία καρβέλια, γλυκιστούς σέ καμιά δροσιόκαλα, σέ κανένα κελνιόφιμα και χτυτούσε διακριτικά, με προσφύλαξη, τις πόστες που ήξερε. Άφηνε το καρβέλι ν' έφρανε, χωρίς νά πη λέει, σάν την Παναγία του Θεάμιματος, την Έλεούσα...

«Ο έλεών πτωχόν δανείζει Θεός», είχε γράψει ο Σπήλιος έπάνω από το υπελαχτά του, εκεί πού άλλα γράφον δι' άπιστωσίς δεν δίδεται». Και συμπλήρωσε ο ίδιος αποφθεγματικά την έπιγραφή του:

—Τό ψωμάκι είναι του Θεού. Δόστε να φάη η φτώχεια. Ο Θεός βλέπει... ο Γεραμπίης...

Έπειτα, άν ήταν Σαββάτοβρα...

δο, πήγανε να βρη την παρεια του, να το τούση. Γιατί, όλα κι' όλα. Παντρώντρε, μιά τα μικρογλεντάκια του δεν τ' παρτέρες άδελτα. Τώρα μάστακα ήταν πω κερτάος, και κείνη η Άννα του την έκανε, φαινετα, τη ζωή πω άγατητη, πω ευχάριστη.

Και νά ένα πρωί, τόν είδατε το Σπήλιο... Οδοούσα Άνδροίτα; Είναι μιά ιστορία αυτή, πού θα την πούμε με λίγα λόγια. Κείνη τη χρονιά είχε φθει στον τόπο μας ο Ν. Κοτσάκης. Πάλιος δικαστικός, συνταξιοζώος τότε, πλούσιος άνθρωπος, ιδιοφίλιος, τύπος ρομαντικού και πατριώτη, είναι κείνος πού έστησε μνημείο τών Φιλελλήνων Γάλλων και πέρασε τη ζωή του ταξιδεύοντας, γλεντώντας, με γυναίκες και γράφοντας φιλοφρά άφρα για την απαιροπαράδοτον Έλληνογαλλικήν φίλιαν. Κείνη την άνοση, λοιπόν, ο Κοτσάκης, για να πανηγυρίση την Εικοστή Πέαιτη Μαρτίου, έσηματοστόλιε το σπίτι του, έστησε απέξω μιά μεγαλόσημη άφρα, έβαλε όπλα του Άγώνος, είκόνες τών Ηρώων του 21, λάβαρα, σιεστής και βίβρα, και έκάλεσε σέ γεύμα όλη την πόλι! Μία στην άπλόγορη σάλλα στέκονταν στη γομιά 21 φουσανελλάδες, με λαμπρές φορεσές, πού παρίσταναν, τάχα, τους πω γνωστός ήρωες της Έπαναστάσεως. Ήσαν γραβάδες, μανδήρες, χασάπδες, μπαζάρες και άλλοι άνθρωποι του παζαριού, πού ο πατριώτης Κοτσάκης τους είχε σταματολογισει για την πλαστιχη του άναπαύεση. Οι άγαθοι άνθρωποι είχαν πάρει το όλο τους στά σοβαρά, έστησαν τά μoustάκια τους και χάιδεσαν τα κομπούρια τους σέ σέλας. Νοστιμότερος όμος απ' όλους ήταν ο Σπήλιος μας, πού παρίστανε τόν ήρωα της Γραδιάς. Με τη χροσούτητη φρεμύλη, με τη χονιάτη του φουσανελλά, με το κατατόφιμο φέσι, έκανε πούλ' έφέ. Άστραγιτε όλος, χαμάρωνε, και κάθε τόσο έλεγε στον πλαγινό του, πού παρίστανε το Θεόδωρο Κολοκοτρώνη:

—Κατεταν Θεοδωράκη, βάλε να σφιέσουμε καμιά λ...

Και ο κατεταν Θεοδωράκης (πού στην πραγματικότητα ήταν ο υπάριος (αυτελοηγός), έπαυσε από τών γενοίων μου ο Γιουγιής ο Γούταλας, άυτελοηγός) τόνωκο μπουκέτ' η μασκάλα με το κοινά κι' έβιαζε στά ποτηράκια να πούν οι άντρες του Άγώνος.

—Χάιντε και καλή ψυχή λ...

—Θός σφοδρότος, πού ποτέμειαν την Τουρκιά και λευτεροφύκιε λ...

Σιγά - σιγά όμως, οι άντρες του Άγώνος ήσαν από κείνη τραυνοδισαν κλέφτικα, χόρεγαν και όταν ο Κοτσάκης κατάλαβε ότι τα πράματα άρχισαν να σκοφαινοιν, τους έδιωξε θημιονόμος... Έλληνογαλλιστί:

—Άλλε λ, άλλε - βου - ζαν, κοσόν λ... στά σπίατα σας... Ιθόρνε... υπερχήδες λ...

Έφραγαν από τη βίλλα του συνταξιοζώου τρακλίζοντας. Μπρωστά έφραγαν ο Σπήλιος τραγουδώντας την Κυρά Βασιλίη και τόν Άλλ' Πασαά κι' όταν έφρασε σέ φούβου, βρήκε την Άννα να κλαίη. Μιά όλάκαμη φουρνιά φραντζόλες είχαν και, γιατί ο παραγωγός είχε μεθύσει κι' αυτός και κομώτανε έπάνω σέ μιά στοίβα από άδειανά σικελιά...

Τό πάθημα κείνου τού έγινε μάθημα. Ο Σπήλιος δεν ξαναέκανε πω τόν Οδοούσα Άνδροίτα, και τα Σαββατοκυρακάκια του ήσαν μετριεμένα:

—Αιγοτό κρασάκι, λιγοστό, έλεγε στην παρεια του, γιατί ζαλώησατε κι' ύστερα βροίκονε το μαγαζύ άνοζότου... Καίγουνε τα ρουμά, παιδι μου.

Με τα χρόνια, ο φούβος του Σπήλιου γούμαζε από μαζά 'Ηπειρώτικα, πού έμισάζαν καταπληχτικά τού πατρία τους, κι' από τη μίνα τους είχαν πάρει τη γλυκα τών ματιών. Κείνη η ξανθομάλλη 'Ηπειρώτισσα ήταν γούμαη σάν κοινέλα: Κάθε χρόνο κι' από ένα. Σκαρφαλώναν στον πάγκο, στά ποσέβλια, στό πατάρι, έφρωγαν σμύττα, μεγύλωναν, γεμάτα φρεσκοκάδα και ύψια, κι' όσα τάβλεπαν. Έλεγαν:

—Φτού, νά μη βακακώθον, σάν τ' όρεσάκο ρουμί είναι.

Και χάιδενοτας τó κεφάλι τους, κοιτάζαν με τρόπο άν είναι πλαστό πώο, όπως λένε για τους

Ο Σπήλιος πήγαινε να σπάση κέφι σέ καμιά ταβέρνα

Ήλιφωτός. Ήλιφωτέρα θύμωνε γι' αυτό, μιά ό καλοκάγαθος Σπύλιος γελούσε :

—Τό κεφάλι τους κοιτάς ; Χά ! Χά ! «...Και στην Πόλη σιμ-τζής !», πού λέει ό λόγος.

—Και τά παιδιά τους μεγαλώνουν, ό δουλειές τους μεγαλώνουν, ή προκοπή τους. Ή εύλογία του Κυρίου σκέυει κείνο τό σπίτι, πού ζούσε μέ τη δουλειά και πού ήξερε να συντρέχει τη φτωχολογία και ν' αλαφρώνη τόν καιριό της.

Πέρασαν χρόνια, πολλά χρόνια από τότες. Ή ζωή έχει πολλούς δρόμους και όλοι φέρνουν στον τάφο. Ξενητεύτηκα, παράτησα ζώνουν τόν τόπο, αφήνοντας την αγαπημένη γη, πού ανάστασε τά παιδικά μου χρόνια και πού σκεπάει τους γονιούς μου και τους άλλους προσγόνους μου... «Όλα μείνανε πίσω, νάν τά θυμάται ή ψυχή μου και νάν τά νοσταλγώ...»

Μιά μέρα, μέσα στό τραμά, καθώς ό εισπράχτορας μούδινε τό ειστήριο, μέ ρώτησε :

—Εμένα μέ θυμάστε, κύριε Θεοσούδουλε ;
—Σήκωσα τό κεφάλι και είδα ένα νέον άκόμη άνθρωπο, με ξανά μουσάκια, μέ γερό κορμί, αφημένο στη γροίξα σταίής τής Έταρίας.

—Δέ μέ θυμάστε ; έπέμεινε.

—Όχι.

—Δέν είμαι γιά ό Κωνσταντής από τ' Ανάκλι... του Σπύλιου του φουφάρη γιάς... του Ήλιφωτή ; ...

—Α ! («Όλος ό φούρνος, όλα τά περασμένα ζωνάναψαν μπροστά μου, στάθηκαν, σά σέ βιάθος όνειρου»). Ό γινός του Σπύλιου ... Τί γινάει ό πατέρας σου, ή μάνα σου, τ' αδέρφια σου ;

—Κείνοι πέθαναν... Τ' αδέρφια μου ζούνε... Ξενητεύτηκα, άλλοι δώ, άλλοι στην Αμερική... σκορπίσαμε... Τί να γένη ; Ψευτοδουλέ. Και μέ άρρισε, πηγαινόντας να δούση και σ' άλλους εισιτήρια...

Καθώς έπυεγε τό τραμά στην άτελείωτη Όδό Παρισίων, κείνη τη χειμωνιάτικη βροχερή μέρα, συλλογίζομυνα κείνο τό Ήπειρωτικό άντρογόνο και τό χριστιανικό τους πέρασμα από τούτη τη ζωή, πού την έζησαν τίμια και ενάγγελικά, σ' έναν τόπο ξένο, πού όμως τους αγάπησε και τους έθαψε σάν ανθρώπους δικούς του... Και σήμερα τους αφιερώνω τις σελίδες τούτες, εύλαβικό μνημόσυνο στην αγάπη τους μνήμη.

1934

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

—Αυτό ό γινός σου είνε εύλογώτατος. Τι θα τόν κάνης ; Δεσφύρο ;

—Όχι. Μπαμπίτση !...

Στό δικαστήριο.

—Γιά να δούμε... Μετανοείς πραγματικά, πού έσπασες στό κεφάλι του ασφύρου σου μια καρέκλα ; ...

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, γιατί ήταν...όλοζώντοραρη !...

Μεταξύ συζύγων.

—Βρέ άδελφ, γεροζολιασμένε, τί θα πής στό Θεό, όταν πεθάνεις ;

—Θά πώ πώ : Χαίρω πολύ πού σάς γνώρισα !...

Ό γιατρός.—Κυρία, ό σύζυγός σας έχει περιπνευμονία, μιά περιπνευμονία, πού χειρότερη δέν είδα ως τώρα.

Ό νεόπλουτος κυρία.—Κύριε γιατρέ, αυτό δέν τό έννοω καθόλου. Εμένα άρχεται πλούσιοι, ώστε να μάς έρχονται...καθώς πρέπει περιπνευμονίες...

Ό σύζυγος.—Είμαι περίεργη να δω τί είδους καπέλλα σινηθίζονται έφέτος.

Ό σύζυγος.—Ανά είδων θα είνε, όπως πάντα. Καπέλλα πού δέν σού άρέσουν και καπέλλα πού δέν είνε...για την τάση μου !...

Παρεξήγησις...

Ό επισκέπτης.—Καμιά μέρα θα τό σπάσω στό ξύλο αυτό τό έλλεινό ζωο σας, κυρία.

Ό κυρία.—Μακάρι να τό κάνετε. Ό πατέρας του και εγώ δέν μπορούμε να τό βγάλουμε πέρα μαζί του.

Ό επισκέπτης.—Κυρία, μιλώ για τό στυλ σας, όχι για τό άγορά σας...

Ό κυρία.—Πώς ; Θέλετε να ξυλισετε τόν 'Αζύρο μου !... Άκούετε εκεί άπανά !... Πά κομώστε !...

—Τοτό, δείξε τη γλώσσα σου στό γιατρό.

Και ό Τοτό, έντρομος :

—Όχι, όχι ! Την έδειξα χτές στό δασκάλου

και μέ τάκωσε στό ξύλο !...

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

—Υπόγειο σιδηρόδρομο, σάν τό «Μετρό» των Παρισίων, έχουν έξι εν όλοι πόλεις στον κόσμο.

—Τό Παρίσι, τό Λονδίνο, τό Βερολίνο, ή Βιέννη, ή Βουδαπέστη και ή Νέα Υόρκη.

—Φυσικά δέν λογαριάζονται ή πόλεις, όπως ή Αθήνα, όπου ένα μέρος μόνο της γραμμής του ήλεκτρικού σιδηροδρόμου είνε υπόγειο.

—Η χώρα, όπου πίνουν περισσότερο κρασί ό άνθρωποι, είνε ή Γαλλία.

—Στη Γαλλία, κατά μέσον όρον, αναλογούν σε κάθε κάτοικο 145 λίτρες κρασί τό χρόνο, στην Ιταλία 92, στην Γαλιανία 88, στην Έλβετία 43, στην Έλλάδα 36, στην Ούγγαρια 32, στην Βουλγαρία 22, στην Αυστρία και τη Ρουμανία 15, στη Γερμανία 10.

—Στην Άγγλία όμως, άν δέν πίνουν κρασί, γιατί εισάγεται από τό έξωτερικό και είνε άζυρο, πίνουν ούτως και μύτηρα, καθώς και στη Γερμανία και τη Ρωσία, όπου πίνουν αφρόδους βότανα.

—Δέν πρέπει να ξεχνούμε τέλος ότι τό κρασί άλλου είνε ποτόν πολιτείας.

—Στό Παρίσι υπάρχουν έννιά άνθρωποι, πού έχουν περάσει την ήλικία των εκατό έτών.

—Εννήντα όμως έτών και άπάνω, πάντως λιγώτερο από εκατό, υπάρχουν 3.000 άτομα.

—Εννοκώς έχει αποδειχθεί ότι μαζωχούτεροι άνθρωποι υπάρχουν στις πόλεις άλλων, παρά στην ύαδο.

—Τό μαζάρι, ως έμπροσθέν σκευός, εισήχθη κατά τόν 15' αιώνα.

—Προηγουμένως μαζάρια μετεχειρίζοντο στό τραπέζι μόνο λίγα ευγενείς.

—Πιό παλιά δέ, είχε ό καθένας στη ζώνη του τό μαζάρι του, μέ τό όποιο όμως έμαζωγόντο τους αντίπαλους του... και έκοβε τό φρονιό του και τό κράτος του !

—Η «Τζιζιόντα», ό περίφημος πινάξ του Λοβάντο Ντά Βίντσι, πού βρίσκεται στο Μοναστήρι του Λουδωρο, στο Παρίσι, προκείται να σταλή στο Λονδίνο, για να διορθωθούν μερικές βλάβες του από τόν είδικό Άγγλο ζωγράφο Κέννεντι Νόρτυ.

—Συγχρόνως θα έξετασθή άν είνε γνήσιος ό πινάξ αυτός, γιατί πολλοί τεχνολογικά νοήδων πώς όταν πρό έτών έκλεψη, άντεκαταστή ή πραγματικός πινάξ του Ντά Βίντσι με τεχνικώτατον αντίγραφο.

—Εννοείται ότι στο Λονδίνο θα σταλή τώρα υπό ισχυρά συνοδείαν, διά τόν φόβον της κλοπής.

—Στην Κωνσταντινούπολι μιά σούλα έγέννησε τελευταία τριάντα ζευγαδάκια !

—Στη Βαρσοβία ό δικηγόρος ένός καταδικασμένον εις θάνατον παρ' άλλων...ν' απαγομισθή και αυτός.

—Συνώδυνσε ως τόν τόπο της επέκλεισε τόν πελάτην του κατάδικον, ό δέ δήμιος...πήρε φόρα, και άφού κρέμασε τόν κατάδικον, ήθελε, σπυνη και καλά, να κρημάσει και τό δικηγόρο, παίρνοντας τον και ύπαινη για κατάδικον !

—Ό δικηγόρος διαμαρτύρητο, ό δήμιος όμως, συνθησιμένος από τ' ατακό είδους διαμαρτυρίες, έπέμεινε να τό περάσει τό στυλιό στο λαύο.

—Η φιλονεικία διήρκεσεν άρκετά, ως ότου, ειδοποιηθείς ό εισαγγελεύς, έφθασεν επί τόπου και έγλύτωσε τόν δικηγόρο από τη θηλιά...

—Και τόν υπερβάλλοντα ζήλον του δήμιου.

—Ό φονεψθείς βασιλεύς του Βέλγιου Άλβέρτος συνήθεε να έρχεται σε στενή επαφή με τους ύπνυρους του.

—Πολλές φορές στις εκδρομές πού πήγαινε, όταν πεινούσε, έμεινανε στα σπύτια των χωρικών και έτρωγε μαζί τους από τό φτωχικό τους γεύμα.

—Τού άρεσε δέ να πίνει τό ένθικο πού τόν Βέλγιον, τη «Κίξεν», ένα είδος ξυνης μύρας, φτηνής, και τό λαό.

—Στη Γαλλία συνελήφθη κάποιος σαργανταλενιάτης για χροές προς τό άμυσιο 7.25 φράγκον.

—Αυτό όμως δέν είνε τίποτε πρωτογάνες, ούτε έξαιρητικό. Παντού ή...Ψωραξώστανες κληνογούν τους άφελέτες του.

—Τό νόστιμο είνε ότι τό μικρό αυτό χροές προσέχεται από κάποιο πρόστιμο, πού έγραφε ό πολιτής αυτός πού 31 έτών, όταν ήταν 14 έτών.

—Γίνεται δέ τώρα μεγάλη συζητήσις στη Γαλλία άν πρέπει ή όχι να παραψηφια ή αυτό τό χροές.

—Στό Πρωτοδικείο των Παρισίων έπρόκειτο πρό ήμερών να γίνη ή δίκη ένός διαζυγιου. Αίτησον διαζυγιον είχαν υποβάλει και οι δύο σύζυγοι. Την τελευταία όμως στιγμή οι δικηγόροι των αντιδικων έδηλωσαν ότι οι αίτησεις διαζυγιου άποσύρονται, γιατί οι σύζυγοι συμφιλιώθηκαν και θα ζήσουν πάλι μαζί. Η συμφιλίωσις τους δέ έπισημώθηκε με την έξις συμφωνία :

—Οι δύο σύζυγοι όρκίζονται να μείνουν τό λοιπό άγαπημένο άνθρώπου. Ό σύζυγος ύποσχέθηκε μπροστά στα παιδιά του να μην άπατήση σέ ήλιη τη γυναίκα του. Η δέ σύζυγος ύποσχέθηκε και αυτή μπροστά στα παιδιά της να ήσυχάζη τις σχέσεις πού είνε με τό γειτονικό της... Επί πλέον ή σύζυγος κατέβητε εγγύσιον 6.000 φράγκων ότι δέν θα παρεβή την ύπόσχεση της.

